

[תרל"ז]

ברש"י לפי שהשטן ואוה"ע מונין את ישראל מה טעם יש בה כו' כתוב בה חוקה. וקשה אי באמת אין בה טעם א"צ להאי טעם דמונים את ישראל רק לפי שאין טעם כתוב חוקה. אלא נראה שיש בה טעם אך א"א להשיג הטעם עד אחר תיקון הגוף. ומצד בחי' החיצוניות אין טעם לחוקת ה'. אבל המאמין סופו להבין הטעם. כי דברי תורה הם היפוך דברי עוה"ז שוהטעם מביא למעשה שע"י

שחושק לטעם עוה"ז והבליו עושה אותם ואח"כ נמאסים עליו. ותורה להיפוך ע"י המעשה אף שאינן מתאוה להם זוכה אח"כ להשיג הטעם ולהתאוות להם. אמנם אין טעם זה מושג רק למי שלא טעם טעם עוה"ז. וכפי מה שפורש אדם עצמו מתאוות כך זוכה להשיג טעם הקדושה. ולכן מרע"ה שנק' איש אלקים נבדל מעוה"ז לכן לך אני מגלה טעמי פרה ולאחרים חוקה. פי' מי שאינו זוכה להשיג הטעם צריך לעשותו בדרך חוקה ועי"ז זוכה אח"כ להשיג הטעם. כתיב שמים מר למתוק ומתוק למר פי' ע"י שמים דבר עוה"ז למתוק בעיניהם עי"ז מתוק למר שא"י להרגיש מתיקות התורה ומצות. וכתיב ופריו מתוק לחכי לחכי דייקא אבל אוה"ע אומרים מה טעם יש בה. ובמד' מי יתן טהור מטמא כו' עוה"ב מעוה"ז. ודאי אין הפי' מתענוגי עוה"ז. רק כפי מה שפורש עצמו מעוה"ז כך זוכה לטעום טעם עוה"ב. וכמאמר חז"ל מי שטרח עצמו בערב שבת. פי' התעורבות שנתערב תאוות האדם לחיצוניות עוה"ז. ויש לכל איש ישראל לידע ולהאמין כי התענוג והרצון שבאדם נוגע במקום גבוה עד מאוד. והוא ענין השבת שנק' יום מנוחה ועונג ובנ"י שומרי שבת פי' ששומרים הרצון שלא להתערב בדברי הבל. ועי"ז נאמר מי שטרח בע"ש כו'. כי בימות החול הוא הברור מלהתגאל בהבלי עולם ועי"ז זוכה לטעום בשבת טעם עוה"ב כי שבת מעין עוה"ב: